

CD 4 (D): O láske a Márii

D 1 Kahlil Gibran: O láske

Keď vás láska volá, nasledujte ju, hoci jej cesty sú ťažké a strmé.
A keď vás zahalia jej perute, poddajte sa jej, hoci meč ukrytý v jej perí vás môže poraniť.
A keď k vám hovorí, verte jej, hoci jej hlas možno rozplaší vaše sny ako severák, čo pustoší záhrady.
Lebo práve tak ako vás láska korunuje, tak vás bude aj križovať.
A tak ako vďaka nej rastiete, tak vám aj pristihne vaše výhonky.
Práve tak ako stúpa ku korunám vašim a hladká vaše najnežnejšie halúzky, ktoré sa chvejú v slnečnom jase,
tak zostúpi aj ku koreňom vašim a pretrhne ich objatie so zemou.
Ako snopy obilné zhromažďuje si vás. A mláti vás, aby vás obnažila.
A preosieva vás, aby vás zbavila pliev. A zomiera vás, aby ste boli bieli.
A hnetie vás, aby ste boli poddajní.
A potom vás uvrhne na svoj svätý oheň, aby ste sa stali posvätným chlebom na svätú hostinu božiu.
Všetky tieto veci s vami láska robí, aby ste spoznali tajomstvá srdca svojich
a v tomto poznaní stali sa kúskom srdca Života.

Ale keby ste sa báli a hľadali v láske len pokoj a potešenie,
potom by bolo lepšie, keby ste zakryli svoju nahotu a odišli z holohumnice lásky,
do toho sveta bez období, kde sa budete smiať, ale nevysmejete všetok svoj smiech,
a kde budete plakať, ale nevyplačete všetok svoj plač.
Láska nedáva nič, len seba, a neberie nič, len od seba.
Láska nič nemá a nechce byť majetkom nikoho ; lebo láske stačí láska sama.
Keď milujete, nehovorte „Boh je v srdci mojom“, ale radšej „Ja som v srdci božom“.
A nemyslíte si, že môžete usmerňovať beh lásky,
lebo láska, ak vás uzná za hodných, sama usmerňuje váš beh.
Láska má len jedno želanie: aby sa naplnila.
A le ak milujete a neviete sa vyhnúť túžbam, majte takéto túžby:
roztopiť sa a byť ako tečúci potok, čo spieva svoju pieseň noci.
Poznať bolesť z nadmiery nežnosti.
Byť zraneným vlastným pochopením lásky; a krváčať ochotne a s radosťou.
Zobudiť sa do zory so srdcom okridleným a vzdávať vďaka za nový deň lásky;
odpočinúť si v hodinu poludňajšiu a rozjímať o nádhere lásky;
vrátiť sa domov v hodinu večernú plný vďačnosti;
a potom spať s modlitbou za svoju lásku v srdci svojom
a s piesňou na jej chválu na perách.

D 2 Elizabeth Barrettová Browningová: Hádaj, ktože som?

Hádaj, ktože som?
Smrť! - vykrikla som plná vzdoru nahlas.
Nie smrť! Som láska, - vraví na to on.
No iba traja: Boh, ja a ty, milý,
sme mohli počuť tvoje slovo zniet.
A iba Boh naň našiel odpoveď.
Viečka mi kliatbou zatlačil v tej chvíli tak,
aby sa mi oči odvrátili od teba, druh môj.
Keby, hoci hneď smrť bola prišla,
takých síl v nej niet, ktoré by zmohli to,
čo Božské sily.
Horšie, než on, by ani reči ľudí nemohli veru
vtrhnúť medzi nás.
Moria, či hory, hrom, či hrôzu,
to všetko, čo budí, nenesú v sebe hrozby horších skáz.
Keby tieň smrti do ciest sa nám vblúdlil,
svit hviezdnych výšok spojil by nás zas.

D 3 Elizabeth Barrettová Browningová: Ak ma už ľúbiš

Ak ma už ľúbiš, tak nie pre nič iné,
len pre samotnú lásku maj ma rád.
Nehovor nikdy:- "Ľúbim pre pohľad . . .
pre jemnú reč a myšlienku, čo plynie
v súzvuoku s mojou, až deň krásnie pri nej."
To všetko skrýva v sebe predpoklad premien
a ty k nim môžeš ľahko dať dôvod, môj milý.
Čo raz na príčine je láske,
neskôr sa jej skazou stáva.
Neľúb ma kvôli slzám v očiach, nie.
Pri tebe možno vyschne mi ich riava
- a stratím tvoje city oddané.
Pre lásku miluj
- len tak v tebe pravá a krásna ľúbosť navždy zostane.

D 4 Kahlil Gibran: Manželstvo

Narodili ste sa spolu a spolu zostanete naveky.
Budete spolu i keď biele krídla smrti zatienia dni vášho života.
Áno, budete spolu ešte i v tichej pamäti boha.
Ale nech je aj voľnosť vo vašom spoločenstve,
aby vietor nebeský mohol previevať pomedzi vás.
Milujte sa navzájom, ale neurobte si z lásky svojej putá:
Nech je radšej živým morom medzi brehmi duší vašich.
Napĺňajte jeden druhému čašu, ale nepijajte z jednej čaše.
Dávajte jeden druhému zo svojho chleba, ale nejedávajte z toho istého pečňa.
Spievajte a tancujte spolu a buďte veselí, ale doprajte jeden druhému, aby bol sám;
tak ako struny lutny sú každá osve, hoci sa všetky chvejú tou istou melódiou.
Dávajte svoje srdce, ale nie do rúk druhého,
lebo srdce vaše môže spočinúť len v ruke Života.
A stojte pri sebe, ale nie príliš tesne jeden pri druhom,
lebo stĺpy chrámové stoja každý zvlášť.
A dub a cyprus nerastú jeden v tieni druhého.

D 5 Rabindranáth Thákur: Milujem ťa drahý

Milujem ťa drahý: Odpusť mi lásku moju.
Som lapená ako vták, ktorý zablúdil z cesty.
Keď otras zasiahol srdce, spadol z neho závoj a bolo nahé:
Prikry ho, drahý, súcitom a odpusť mi lásku moju.
Ak ma nemôžeš, drahý, milovať odpusť mi bolesť.
A nehľad na mňa z diaľky úkosom.
Schúlim sa do kúta svojho a čupieť budem v tme.
A svoju obnaženú hanbu rukami zakryjem.
Odvráť tvár svoju odo mňa; drahý, a odpusť mi bolesť moju.
Ak ma miluješ, drahý, odpusť mi radosť moju.
Keď srdce moje unáša prúd šťastia,
nesmej sa mojej nebezpečnej odovzdanosti.
Keď sedím na tróne a tyranstvom lásky svojej ti vládnam,
keď ako bohyňa ti priazeň udeľujem,
k hrdosti mojej buď zhovievavý
- a odpusť mi radosť moju.

D 6 Rabindranáth Thákur: O polnoci

O polnoci človek, čo chcel byť askétom, vyhlásil:
"Je čas, aby som opustil svoj dom a šiel hľadať Boha. Ach, kto ma tu tak dlho držal v klame?"
Boh zašepkal: "Ja," ale človek mal uši zapchaté.
Jeho žena ležala so spiacim dieťaťom pri prsiach a pokojne driemala na kraji posteľe.

Muž sa spýtal: "Akí ľudia ma to tak dlho balamutili?"

Hlas opäť riekol: "Aj oni sú Boh," ale muž nepočul.

Dieťa zaplakalo zo sna, túliac sa k matke.

Boh rozkázal: "Stoj, blázon, neopúšťaj svoj dom," ale on stále nepočul:

Boh si vzdychol a ťažkal si: "Prečo sa služobník môj vydáva hľadať ma, opúšťajúc ma?"

D 7 Elizabeth Barrettová Browningová: Samotná láska je krásna

Samotná láska je však vskutku krásna,

tú by sme mali prijať ako dar.

Veď či si oheň sadne na oltár,

céder či steblo - vždy ten istý jas má.

Láska je oheň. A keď sčista - jasna vyslovím: - Lúbim ťa!

- svit svätožiar pred tebou náhle skrášli moju tvár

- som stredobodom žiariaceho pásma.

Niet nízkej lásky.

Boh sa predsa i tým najúbohejším tvorom odmení za lásku k nemu.

A ak to, čo cítim, prenikne ponad takmer bezcenný bod, ktorým som

- to láska vládne žitím, príroda krásnie cez jej premeny.

D 8 Jean De La Ceppede: Biely šat nosí

Biely šat nosí náš Otec,

Boh, čo rokov nemá.

Bieli sú v belostnej dvorane anjeli.

Biely je Duch Svätý, orlica rozžiarená.

Biely je Baránok v blýskavom kúpeli,

biela je nevesta, v hodváb ju odeli,

na svadbu s Baránkom,

na ktorom nieto tieňa.

Biely má teraz plášť na svätom veselí,

jej ženích nevinný, žriedlo jej posvätenia.

Belostnú albu si obliekli bývalí kňazi,

keď za svoj ľud obeť dvíhali.

Biela je tunika nového Veľpastiera.

Biely šat víťaza nad mocou úskalí.

Tvrdu smrť prijíma, lež naše viny stiera,

biely ju slávnostne z koreňa vyvalí.

D 9 Rabindranáth Thákur: Milá moja

Milá moja, srdce mi vo dne v noci túži po stretnutí s tebou

- po stretnutí, čo je ako všetko ničiaci smrť.

Zmeť ma ako búrka; vezmi si všetko, čo mám;

otvor môj spánok a vyplieň mi sny.

Olúp ma o môj svet.

V tom spustošení, v tej úplnej nahote ducha buďme zajedno v kráse.

"Beda, je to márna túžba!

Kde možno dúfať v také splynutie okrem teba, Bože môj?"

D 10 Elizabeth Barrettová Browningová: Ako ta ľúbim, milý

Ako ta ľúbim, milý?

Cez priepastné hĺbky a výšky,

kam vie doletieť duša, keď sníva,

že tam vôbec niet hraníc,

kde život, a s ním krása, zhasne.

Lúbim ťa ako všednému dňu vlastné

svetlo či pokrm;
voľne, ako keď dokážu ľudia za práva aj mrieť,
a čisto, ako odmietajú hlasné pochvalné slová.
Detsky - neskonale veriac ta ľúbim;
s vášňou, ktorou v dňoch, čo už sú za mnou, vrelí moje žiale.
Aj v mojom dychu, slzách, úsmevoch je láska k tebe,
a chcem ľúbiť stále, aj po smrti - ak dovoľí mi boh.

D 11 David Julien: Pre súlad, chválime ťa, Pane

Pre súlad, ktorý vládne vo vesmíre,
pre jeho krásu, obraz tvojej Božskej krásy,
chválime ťa, Pane.
Pre Slnko a jeho dnešné svetlo
i pre jas, ktorý dáva viera našim dušiam,
chválime ťa, Pane.
Pre krásu kvetov, ktoré rozsieva tvoja добрota,
pre radosť dieťaťa, usmievajúceho sa na svoju matku,
chválime ťa, Pane.
Pre večerný vánok, hladkajúci obilie,
pre tvoj Božský dych, ktorý posväčuje naše duše,
chválime ťa, Pane.
Pre výšku vrchov, svedkov tvojej veľkosti,
pre radostnú námahu tých, čo vystupujú na ne,
chválime ťa, Pane.
Pre tichosť jazera, v ktorom sa odrážajú vrchy
i pre šťastné dni, čo nám dáva tvoja láska,
chválime ťa, Pane.
Pre nádheru neba v tichých nociach,
čo bez prestania ospevujú všetku tvoju vznešenosť,
chválime ťa, Pane.
Pre nesmierny oceán, zrkadlo nekonečna,
pre naše hlboké a bezodné srdce, ktoré uspokojí len tvoja láska,
chválime ťa, Pane.
Chválime ťa, Pane.

D 12 Milan Jurčo: Modlitba mladomanželov

Kto nás do knihy života zapíše?
Kto požehná, kto posväťí naše spojenie?
Kto bude naším Radcom? Kto Záchrancom naším ?
Otče náš, ktorý si v nebesiach,
Ty si a Ty jediný nám ostaneš ako Otec a Boh.
Preto nech sa posväťí Tvoje meno v našom novom rode!
V našich deťoch a vnukoch!
Lebo Ty si Boh Abrahámov, Izákov a Jakobov.
Preto nech príde Tvoje kráľovstvo
do nášho spoločného života!
Aby sme my dvaja videli raj Boží
a naučili sa ho žiť na zemi.
Aby sme ho učili žiť človeka dnešných dní,
aby každý, kto príde k nám, Teba uvidel.
Preto nech sa stane Tvoja vôľa, keď si v rodine
bude každý z nás presadzovať vôľu svoju!
Preto nám daj každodenný chlieb bez ťažiadosti, bez závidi,
že v iných rodinách majú chleba viac a že ho majú lepší!
Preto nám odpusť naše viny, aby sme čisti
do nového života vkročili!
Preto nás nauč odpúšťať,
aby sme život spolu víťazne žili!

Preto nás neuvod' do pukušenia,
lebo my sme bez Teba vopred porazení!
Preto, Ty, sám nás vyuč zázraku
meniť zlé na pokoru, na trezlivosť a pokoj!
Lebo Tvoje je kráľovstvo, Tvoja je i moc,
Tvoja je i sláva nad zemou a vesmírom.
Nad životom i smrťou!
Kto nás zapíše do knihy života?
Kto požehná, kto nás posväti v túto chvíľu?
On, náš Otec a Boh.

D 13 Paul Claudel: Poludnie

Poludnie. Kostol vidím otvorený.
Akože nevojsť? Nedalo sa.
Neprišiel som sa modliť, Matka Božia.
Nič väčšieho mi netreba a nemám ti čo dať,
Matička Božia, chcem sa ti len prizerať.
Chcem s vďakou hľadiet' na teba
a slzy ronit' od radosti,
že som ti synom a že tu si vždycky.
Aspoň na ten okamih, kým všetky veci stoja,
a na poludnie zvonía, tu s tebou ticho zotrvať,
láskavá Matka moja.
Nič nevraviet', len dívať sa ti do tvári
a srdcu pieseň dovoliť, akúkoľvek si vyčarí.
Nič nevraviet', no srdce prekypuje
a srdcom tebe vyspevovať, Mária,
sťa drozd, keď z verša náhle na verš skočí,
a tak svoj nápad rozvíja.
Lebo si nepoškvrnená, lebo si krásna žena,
v milosti Božej počatá, pred vekmi vyvolená.
Stvorenie krásy prvotnej a posledného úplnku
tak, ako vyšlo Bohu z rúk
a po prvý raz zaskvelo sa na slnku.
Niet ani tieňa na tebe, lebo si Matka Kristova
a jeho držíš na rukách, on je ti pravda jediná,
syn jediný a záchova.
Lebo si žena opravdivá, raj lásky dávno zabudnutej
a ušľachtilé nadšenie.
A zrakom k srdcu potrafiš, takže sa navrch prebijú
i slzy nedovolené.
Lebo i mňa si zachránila, rozpomenúc sa na Slovensko,
súčasne sme naň mysleli, obom nám bolo úzko,
a ty si vtedy pomohla,
keď z každej strany doliehala presila.
Znovu si moju rodnú zem z priepasti vyslobodila.
A teraz horí poludnie
a znova sme, lebo nám nedáš zahynúť,
lebo si s nami natrvalo.
A lebo si a lebo nikdy nezabúdaš na svoj ľud.
Matička Božia, vďak ti buď a sláva.

D 14 Michael Quoist: To najlepšie, čo som stvoril

To najlepšie, čo som stvoril, je moja Matka.
Matku som potreboval a stvoril som ju.
Stvoril som ju skôr ako ona mňa.
To bolo istejšie.
Teraz som naozaj človek ako tí ostatní.

Nemám čo závidieť, aj matku mám ako oni.
Opravdivú. Matku, ktorá mi chýbala.
Moja matka sa volá Mária, vraví Ježiš.
Jej duša je čistá a plná milosti.
Jej panenské telo žiari takým svetlom,
že v pozemskom živí som necítil únavu, keď som na ňu hľadel,
ju počúval a sýtil sa jej obdivom.
Moja matka je krásna, taká krásna,
že som necítil cudzotu v jej blízkosti,
keď som opustil nebeské kráľovstvo.
A ja dobre viem, čo je to,
byť nesený rukami anjelov, vraví Ježiš.
To sa však nevyrovná náručiu mojej Matky, verte mi.
Mária, moja matka, umrela.
Od môjho nanebovstúpenia mi chýbala a ja som chýbal jej.
Prišla za mnou, s telom, dušou, priamo. Nemohol som ináč.
Tak som to musel urobiť. Tak sa patrilo.
Prsty, ktoré sa Boha dotýkali, nemohli stuhnúť.
Oči, ktoré na neho pozerali, nemohli ostať zavreté.
Ústa, ktoré Boha bozkávali, nemohli vychladnúť.
A čisté telo, čo Bohu dalo schránku tela,
nemohlo v prach zeme stlieť, s hlinou sa pomiešať.
To som nemohol dovoliť, nemohlo sa tak stať.
To by ma bolelo, veľmi.
Som Boh, ale aj synom jej a ja rozkazujem.
A urobil som to a pre svojich bratov, ľudí,
aby aj oni mali v nebi Matku.
Opravdivú, človeka ako oni, s telom, dušou. Moju Matku.
Už sa tak stalo. So mnou je od svojej smrti.
Od nanebovzatia, ako ľudia vravia.
Matka zase našla Syna a syn Matku svoju.
Sú spolu, s telom, dušou, večne!
Kiežby ľudia chápali nesmiernu krásu tohto tajomstva!
Úradne to už uznali, aj prehlásili slávnostne
ústami môjho zástupcu na zemi – pápeža.
Blaží ma na srdci, že si mojich darov vážia.
Veriaci už dávno tušili toto tajomstvo mojej lásky – synovskej aj bratskej.
Nech to využijú, vraví Ježiš.
V nebi majú Matku, ktorá sa díva na nich ľudskými očami.
V nebi majú Matku, ktorá ich miluje z celého srdca – ľudského.
A táto Matka je aj moja, na mňa pozerá tými istými očami,
miluje ma takým istým srdcom.
Keby ľudia boli dôvtipní, využili by to.
Vedia predsa, nič jej neodopriem. Veď mi je to Matka!
Ja som si ju želal a to neľutujem.
Jeden s druhým, tvárou v tvár, s telom, dušou,
Matka, Syn. Večne, Matka a Syn...

D 15 Johannes Tauler: Loďka nám poklad vezie

Loďka nám poklad vezie,
bohatstva premnoho,
k nám Slovo večnej Pravdy,
k nám Syna Otcovho.
Morom sa tíško plaví,
plaví a nemešká,
nesie nám poklad slávy
Kráľovná nebeská.
Mária, ruža vzácna,
ó, steblo prelestí,

prvostná, čarokrásna,
umy z nás nerestí.
S pokladom sa k nám blíži
lodička spanilá,
vo Svätom Duchu stožiar,
v láske má vetrylám.

D 16 Gorazd Zvonický: Zdravas, vonná ruža

Zdravas', vonná ruža z Nazaretu,
kytka čností, ruží predobraz,
rozkvitla si, naplnil sa čas,
aby prišiel prisľúbený svetu.
Nerumenej, neľakaj sa,
že tu Boh ťa núti, čaká na súhlas.
Zatieni ťa najčistejší jas,
bez dotyku panenského kvetu.
Obličaj sa Panne pozardel,
v biele lono sklonila zrak skromne,
kým stál pred ňou posol archanjel.
Zvelebujem Pána za milosť.
Ja som jeho ruža,
dej sa vo mne, o čom vravíš,
nebeský môj hosť.

D 17 Gorazd Zvonický: Keď mi oznámia

Keď mi oznámia, že rieky horia
a v cencúle mrznú plamene,
že sa v chleby menia kamene
a dlaň detská pojme všetky moria,

že nebesá ľahli na pohoria
a tmu šíria svetla plamene,
prisvedčím snád': Ajh'ľa! Znamenie,
že aj dnes sa Božie divy tvoria...

Keď však rieknu, že ty, Matka milá,
od trpiacich tvár si odvrátila,
od ich slz a bolestí a bied,

že vraj nedbáš o úbohý svet,
zahriaknem ich reči skrivodlivé:
Nerúhajte sa jej, ústa lživé!

D 18 Gorazd Zvonický: Pozdrav

Otče náš, nechaj nám aspoň na piad' odchýlenú
perlami nebies vykladanú bránu,
nech pozdravíme najsvätejšiu Pannu,
kráľovnú raja slávou ovenčenú.

Slnce jej k nohám zlaté ruže znáša,
Mesiac jej nohám slúži za podnožku,
hviezdy ju venčia, odchýľ bránu trošku,
nech uzrieme ju, veď je Matka naša.

Z hárf archanjelov hymna rozlieha sa,
chorály svätých znejú nad blankytnom

a Ježiš, jej Syn, raduje sa pri tom.

Dolu, tu dolu riša pozemšťanov jasá.
Vo vázach srdce jej prinášame kytice.
Zdravas', ó, ruža najsvätejšej Trojice.

D 19 Gorazd Zvonický: Rozspieval sa blankyt

Rozspieval sa blankyt, kvitnú stromorady,
nemôžem odolať, snímam lýru z hrady.
Jak potulný hudec cez plece ju veším
a svoj vrúcny pozdrav s ich pozdravom miešam.

Škovránky a kvety, keď pozerám na vás,
nemožno nespievať: Ó, Mária, zdravas'!
Zdravas', ó, Mária, jak to milo zvučí,
keď sa rozochveje lýra mi v náručí.

Toto žriedlo hudby cením s'ia kráľ berlu,
veď ním zvelebujem teba, nebies perlu.
Ako vtáčí koncert oblažuje háje,
tak dnes pre teba len moje srdce hraje.

Ako v máji kvety, šumné žitá v júni,
tak dnes tebe zvoní piesne, moje struny.

D 20 Hymnus - Rímsky breviár

Zdravas', Hviezdaorská, jasná, Rajska brána,
slávna Matka Božia, pritom večne Panna.
Slyšiac ono Ave, čo ti anjel spieva,
vráť nám milosť a zmeň v opak meno Eva.

Trestancom sním putá, spevcom zažni svetlo,
odvráť zlo, by dušu vždy len dobro stretlo.
Ukáž sa nám Matkou, aby skrže teba
ujal sa nás ten, čo pre nás zišiel z neba.

Prevyšuješ všetky a máš srdce vľúdne.
Očisť naše, nech je pokorné a cudné.
Pomôž nám žiť čisto, k nebu kráčať isto,
kde nás radosť spojí s Kristom, veď sme svoji.

Nech sa večne vzdáva Otcu, Synu sláva,
Duchu tiež buď chvála rovná neskonalá. Amen.

D 21 Francesco Petrarca: Krásna Panna

Krásna Panna, tu oči sklopit' treba
jak pred slnkom.
Bo večné slnko milo
do teba skrylo
odblesk svojej tvári.
Tak rado by ti srdce vence vilo
lež nevie začať
preto vzyva teba a Synka,
ktorý z objatia ti žiari.
Ty vieš sa sklониť.
Tvoj pohľad sa zjarí

nad tým kto s vierou prosí
Matička, ak raz ktosi
po uši v psote skúsil tvoje dary
s tým obšťaťstnencom úbohosť ma spája.
V boji ma chráň sťa Syna
hoci som hlina
a ty Pani z raja.

D 22 Brandstaetter: Madona ateistov

Bedlím nad tými,
ktorí neveria
v mojeho Syna.
Túžim im pomôcť.
Sú mojimi deťmi.
Ako všetci.
Hoci nič o tom nevedia.
Modlím sa.
Modlím sa za tých,
ktorí sa nemodlia.
Keď krvácajú svojou modlitbou,
sťa fáčom ovíjam ich rany.
Keď tonú, hádzem im svoju modlitbu,
ako pás záchranný.
Keď umierajú, z mojej modlitby
robím podušku pre ich strápené škranie.
A potom beriem do ruky ich syčiaci popol.
A kladiem ho k nohám svojho Syna.
A prosím ho o milosrdenstvo pre práchno.
Pre priečiacich.
Pre neveriacich.
Pre bezplodných.
Pre nejestvujúcich.
Hovorím:
Stvor ich,
Syn môj najmilovanejší.
Napln ich svojím obsahom.
Nadchni ich svojou vďačnosťou.
Rozpál ich svojou mukou.
Nech budú твоjím trňom.
Nech budú твоjím krížom.

D 23 Gorazd Zvonický: Rozpomeň sa

Keď duch voľný nechá stydnúť telo,
lebo večnosť koniec odbila,
rozpomeň sa, Matka spsanilá,
že som plod getsemanského potu.

Aby srdce nepodľahlo hrotu,
čo doň v raji zrada vrazila,
rozpomeň sa, Matka spanilá,
že aj za mňa sám Boh na Golgotu

s krížom stúpal stráňou kamenistou,
po ktorej som s davom šiel za ním
chvastavý aj plachý priateľ Kristov,

svedok jasu jeho premenenia...
Skrúšenému šťastným pokáním

vypros uňho pohľad odpustenia!

D 24 Iacopone da Todi: Stála matka bolestivá

Stála Matka bolestivá
pod krížom jak slza živá
pri Synovej poprave.
V duši smutnej, žalostiacej,
cítiač vnikať stále viacej
meča ostrie meravé.
Aká smutná, ubolená
bola Preblahoslavená
Matka Vykupiteľa.
Koľko sa len nakvílila,
nažialila Matka milá,
keď ho trpieť videla.
Kto sa kedy plaču zdrží,
keď tak vidí, aké slzy
prelievala pod krížom.
Kto by nemal srdca pre ňu,
keď ju vidí utrápenú
znášať muky s Ježišom.
Za hriech ľudský z lásky k bratom
videla ho pred Pilátom
ubičovaného stáť.
Tu ho vidí, svojho Syna,
ako kruto na kríži má
opustený dokonáť.
Matka, lásky žriedlo hojné,
daj, nech bolesť mocnie vo mne,
s tebou plačom jednotaj.
Daj, nech vo mne srdce horí
láskou k Pánu Ježišovi,
jemu sa mi páčiť daj.
Matka svätá, do srdca mi
Ježišove sväté rany
na vek vecky pevno vtlač.
Čistá Panna milovaná,
muky Krista, môjho Pána,
so mnou podeliť si ráč.
Daj mi s tebou verne smútiť,
s Ukrižovaným mať súcit,
kým ma k sebe nepozve.
Pri kríži stáť s tebou vo tme,
s tebou, Matka, trpieť hodne
túžim, plačúc žalostne.
Prevznešená panien Panna,
s útrpnosťou pozri na mňa,
vypros mi dar zaplakať.
V duši nech ma trpieť učí
Ježiš, Kristus zmierajúci,
jeho rany v úcte mať.
Tie nech moje srdce rania,
kríž svätý nech opája ma,
nech vždy Krista milujem.
Proti ohňu v pekiel vyhni
ty, ó, Panna, ruku zdvihni,
ochraňuj ma v súdny deň.
Daj, nech všade kríž ma chráni,
Kristova smrť pomáha mi

od každého poklesku.
A keď telo zhuba skruší,
Matka milá, mojej duši
vypros slávu nebeskú.

D 25 Gorazd Zvonický: Napokon

Napokon – keď vzdychnem po oblohe
a srdca sa zmocní večná tíš,
zaiste mi s láskou odpustiš,
že som spomínal Ťa v každej slohe.

Napokon – keď budem po úlohe,
ako tvoj žiak ešte zovriem kríž
a ty za mňa Krista uprosíš,
aby odpustil mi viny mnohé.

Keď sa na skon prichystám sŕa k sviatku,
v zraku azda slzy zablyštia,
ale viera, že mám v tebe Matku,

oblaží ma na smrteľnom loži
a zviem pri odchode z bojišťa,
že som ničí – iba tvoj a Boží.

D 26 Hymnus v Rímskom breviári

Mária, vždy si ochotná
vypočuť prosby človeka.
Vytrvaj pri nás, prosíme,
keď čas a život uteká.

Pomôž nám, keď nás sužuje
pokleskov puto hrdzavé,
čím skôr zbav srdcia výčitiek
podobných trniu, žihľave.

Osviet' nás, keď nás omámi
vidina do vnád odetá,
nech roztržitá myseľ sa
na nebo často spamätá.

Aj telo nám chráň, keby mu
hrozila dáka nehoda,
a kým nám večnosť nesvitne,
aj tu nech vládne pohoda.

Buď svojim deťom útechou
aj pri smrteľnom zápase,
nech sa im na tvoj príhovor
vyplnia túžby po spáse.

Otcu i Duchu Svätému,
aj tvojmu Synu pochvala,
že tá ich láska milosťou
aj prenikla aj odišla. Amen.

D 27 Gorazd Zvonický: Sotva

Sotva som skúsil pootvoriť ústa,
už mať ma Zdravas učila
a s každou hláskou mariánska úcta
mi v detskom srdci pučila.
Stratenému raju zlaté vrátka
mi so Zdravasom otvárala matka.

To meno – sladšie od včelieho medu
matka mi na hrud' vyšila,
mozole, muky, žiaľ, strasť a biedu
si týmto menom tíšila.
Do srdca mi včasne zaštepila,
že v ňom je liek, slasť a rajská sila.

Keď robotná dlaň bola skrvavená
a únava ju pichala,
tu dobrá matka balzam tohto mena
si na dlaň s vierou dýchala.
Bola spokojná aj v nedostatku,
veď milovala Ježišovu Matku.

Neskoršie život otvoril mi brány,
keď mať sa so mnou lúčila...
Odišiel som jej rukou požehnaný,
žil som, jak ma učila:
priam bezhranične ľúbiť skrz Máriu
Ježiša, nebo, zem, kríž a Kalváriu.

-

D 28 Gorazd Zvonický: Môj spev bol úbohý

Môj spev bol úbohý,
vyschnutý bol môj tón
márne som listoval v sviatočnom hymnáriu
Kráľovná, ja som ti chcel uviť symfóniu
zo struny však rozlial sa len zajakavý ston.

Chcel som ťa prekvapiť, trubadúr stredoveký
plazivec, prízemník, čo potrebuje šteky
A srdce v rozpakoch ti nesúvislo žvatlá
jak žiačik, ktorého nádhera kňaznej zmiatla.

Keď práve najkrajšie slovo v hrdle mu viazne
hoci komolil ľúbozvuk tvojho mena,
usmej sa! A dúfa, vina je odpustená.